

Nem

KÖSZÖNT

Második kötet

Magyarországi Szabad Demokraták Szövetsége

Tényleg n

Az alábbi cikk a Szabad Demokraták Szövetsége terézvárosi szervezetének időszakos kiadványában, magyarul választási újságában, mely a merész Nem mindegy címet viseli, jelent meg néhány nappal ezelőtt. A cikk szerzője **Eörsi István**. Bár nem szokásunk idegen tollakkal ékeskedni, **Eörsi István** tolla pedig erre végképp alkalmatlan, a cikk mégis megérdemli a Demokrata olvasóinak figyelmét. Egyrészt azért, mert ilyen gusztustalan gondolatmenettel aligha találkozhatnak e lap hasábjain, másrészt pedig azért, mert ez a sajátos mikrokultúra a jelek szerint az SZDSZ választási kampányába tartozik, akár azt is mondhatnánk, **Eörsi** az SZDSZ politikai alapvetését fogalmazta meg: a szabad demokraták tolyajnak tartják az MSZP-t és a Fideszt egyaránt, de legfőbb problémájuk nem az, hogyan harcoljanak ellenük, hanem hogy melyikkel társuljanak. Erre mondják, ki mint él, úgy ítél. Szerkesztőségünk úgy véli, hogy a pamfletet belengő enyhe buzerancia azonban már nem politikai kategória, hanem, ahogy mondani szokás, ez **Eörsi** úr egyéni munkásságának részét képezi:

Mindegy vagy nem mindegy?

Kanalazom kedvenc étkezdémben kedvenc csülkös bablevesemet. Egyszer csak érzem ám, hogy jobb zsebemben egy kéz kotorászik. Ránézek a jobb szomszédomra: kifogástalan, bár nem elegáns öltözékű úr, bal kezében Népszabadság. Olvasói leveleket böngész. „Uram – mondom neki –, nem venné ki a kezét a zsebemből?” Az illető elvörösödik, és magyarázkodni kezd. A múlt hónapban elütötte egy vehemens görkorcsolyázó, és azóta problémái vannak a motorikus idegeivel. Egyszerűen nem tudja

ndegy

Ajánlatok a tartalomból

Tíz évvel ezelőtt
politizáltam
Eörsi István

mindegy!

koordinálni a mozgását. Zsebkendőt keresett a saját zsebében, mert nagyon meg van fázva, de úgy látszik, eltévedt, amiért elnézést kér. Ezzel kihúzza kezét a zsebemből, majd a sajátjából előráncigál egy zsebkendőt, és belefújja az orrát. Aztán feláll, meghajol és kisétál az étkezdéből.

Miközben figyelmem ismét a csülkös bableves felé fordul, eszembe jut a szőke copfos yuppie, aki mintegy két héttel korábban egy sajtóértekezleten bal nadrágzsebbe csúsztatta a mancsát. Tekintettel a jelen lévő magas rangú személyekre, el akartam kerülni a botrányt, és ezért a lehető legtapintatosabban a fülébe suttoztam: „Azonnal vegye ki a zsebemből a kezét!” Szomszédom a dühtől ellilulva üvöltésnek is beillő suttogással ezt felelte: „Miért, maga sose lop?” Válaszolni sem volt időm, mert még beljebb hatolt, és megszorongatta legérzékenyebb testrészemet. Tompán felüvöltöttem. Szomszédom kihúzta a kezét a zsebemből, a tárcámmal együtt, és hangos „Micsoda egy alak ez!” kiáltással kivonult a teremből. Mindenki rám bámult. „Elnézést” – motyogtam még görbén a fájdalomtól.

Az utolsó csülökcafatot forgattam már a számban, mire sikerült összegeznem tapasztalataimat. Az utóbbi hetekben kétszer nyúltak be a zsebembe. Vajon mindegy-e, hogy miként zajlik le egy efféle folyamat? Tegyük fel, hogy a két fürge kezű úr vonatra száll, és egy kupéba veti őket a sors. Belépek én is oda, és választanom kell, melyikük mellé ülök. Elképzelhető ilyen nyomórúságos alternatíva. De ha elképzelhető, akkor nem térhetek ki a kérdés elől: mindegy vagy nem mindegy, hogy melyikük mellett foglalok helyet?

Eörsi István

* * *

Ne üljön be, Eörsi úr, sehová. Mindenkinek jobb lenne, ha maguk lemaradnának a vonatról.